

vlašské hradby zároveň udeřilo a jich dobylo, a jen největší úsilí posádky i tentokrát město před záhubou ochránilo; patnáct tisíc zabitých Turkův naplňovalo průlom a příkopy. Nejkrutější byl to den celé hrdinské obrany malého, od evropských knížat opuštěného a smrti oddaného zástupu, jenž plných šest měsícův návalu statisíc vítězného Suleimana vzdoroval, a toprva když vojenských zásob nebylo a španělská hradba v ruce nepřátel se nalézala, město sultanu vydal.

Osedlaní mezci čekali nás u brány, a od průvodčích provázení jeli jsme po hezké, drobným obláskem dlažené silnici podle vonných zahrad, vinných kerův a hájkův k Hyacinthovému pakorku, od Řekův růžovým hájem (ῥῆ Ποδύνη) zvaného, Turkův nejoblíbenějším místem, kde v hlubokém stíně platanův a fikův kolem chladného šumného pramene parné hodiny denní tráví. Památný jest to rhodusský ráj. Bylo 2. března. Ve Smyrně ztrávili jsme velmi deštivou a nepřívětivou zimu; při odjezdě našem stromy tam ještě nepučely, a zde bylo jaro v prvním barevném kouzle. Lehké svěži zeleno bylo na stromy a keře jako naváto, nedávalo ještě stínu, a však jsme ho také ještě nepotřebovali, neboť rozkoší bylo, koupati se ve vše oživujícím jasném slunci. Pěkné letníky starých rytířův, kde Řekové nyní bydlí, stojí po stranách cesty v sadech a v révoví; obyvatelé vlídně nás vítali. Našli jsme veselou řeckou společnost okolo studně, při zpěvu a citeře požívali krmí, a ačkoli jsme naspěch měli, přece pili jsme s nimi kávu a kouřili a noviny jim z hlučného sněmu Athénského vypravovali. Nerádi opustili jsme krásný pahorek a dobrosrdečné lidi, již právě v nejlepší veselosti byli, a malebnými motaninami zahrad jeli jsme na výšinu sv. Mikoláše, kde nejspanilejší výhlídka našemu zraku se otevřela v popředí na Rhodus, v pozadí na daleké, modré hory anatolské.

Byli bychom rádi na věž sv. Mikoláše vystoupili, turecká ale stráž bránila nám přistoupiti nestydatými slovy: „Jasak džauri!“ (zπάcky psi!) Osmanská tato surovost opakuje se všude na Rhoduse, kde cestovatel ani pevnosti aniž jiných památných stavení navštívit nesmí; i ubozí Řekové musejí při zapadě slunce krámy a dílny na bazaru opustiti a na předměstích nocovati, a též v pátek za čas mahomedanského modlení nesmějí se v městě ukázati. Večer se zatím blížil, a odměřené nam blažené hodiny mijely. Slunce zacházelo za Kum-Bornu, s minaretův zazněl smutný hlas imamův, křesťanští obyvatelé opouštěli pevnost, a my, poslušni jsouce znamení kapitána Flanoviče, veslovali jsme ku parní lodi. Kotvice byly vytaženy, a za soumraku lahodně jarní noci plouli jsme k východu vedle vysokých, sněhem pokrytých hor karamanských dále k ostrovu Cypru.

(Pokračování.)

O s t ř e d e k.

(Historicko-topografický nástin.)

Asi půl druhé hodiny severovýchodně od města Benešova, nedaleko staroslavných někdy hradův Staré Dubé a nynějšího Komorního Hrádku, leží vesnice a statek *Ostředek*, v krajině prosté všelikých kras přírodních, leč co do historické památnosti nikoli prázdno. Sídliť zde co první známý držitel tvrzi Ostředecké pověstný rytíř Mikuláš čili Mikeš *Zoul*, kterýž za panování krále Václava IV., z počátku věku patnáctého, neblahé řemeslo loupežných rytířův v okolí jejím provozoval.

Známoť vůbec, kterak zvláště v této době bezvládní netoliko v říši panovalo, ale i v našich Čechách veřejná bezpečnost země byla klesla, tak že netřeba šířeji líčiti věci té. Dějiny